

[Arbejdsministeren]

Jeg vil i forbindelse med den foreliggende situation tilføje, at i forbindelse med etablering af et paritetisk nævn til løsning af problemerne er en vis begrænsning i kommissoriet for et sådant nævn set med ILOs øjne underordnet i forhold til den kendsgerning, at løsningen netop bliver lagt ud til forhandling mellem parterne.

Det er altså regeringens helt klare vurdering, at der ingen som helst risiko er for, at det, Folketinget er ved at vedtage, er i strid med ILO-konventionerne, og det er jeg glad for at jeg har haft chancen for at meddele her under anden behandling.

Henning Rasmussen (S):

Det er klart, at vi kan diskutere meget længe, om det er et hensigtsmæssigt kommissorium at give det paritetiske nævn, og vi kan også diskutere fortid og nutid meget længe, men i den konkrete situation er det vores opfattelse, at det rigtigste ville være, om man gav mulighed for at diskutere alle de ting, der er parterne imellem, stadig væk på de ikke-løste overenskomstområder. Det vil jeg egentlig godt indskrænke mig til at sige.

Dernæst vil jeg sige, at vi naturligvis har lyttet til, hvad arbejdsministeren sagde, og den vurdering, han kom med med hensyn til medholdeligheden af indgrebet i forhold til vores forpligtelser over for ILO. Det er naturligvis ikke muligt at tage konkret stilling i sagen på dette grundlag, og vi tager derfor arbejdsministerens udtalelse som udtryk for, at det er opfattelsen, og så håber vi, at regeringen har ret i, at vi handler i overensstemmelse med ILO.

Vi stemmer derfor for lovforslaget ved tredje behandling i tillid til, at vi også er i overensstemmelse med de forpligtelser, vi har over for Den Internationale Arbejdsorganisation.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg er helt enig i det, hr. Henning Rasmussen har sagt om, hvad der er det essentielle i denne sag, nemlig at vi nu får afsluttet konflikten, men jeg skylder naturligvis arbejdsministeren en reaktion på hans svar her i dag.

Jeg vil gerne være venlig, men jeg må sige, at der var ikke noget i det, arbejdsministeren sagde, der får mig til at ændre i det, jeg hidtil har sagt. Vi skal jo heller ikke indrette vort samfund så trekantet, at hvis to parter, der sidder i et paritetisk nævn og skal løse komplicerede spørgsmål om arbejdstid, måske kun kan løse dem, hvis de aftaler noget på et område, der grænser tæt op til det i kommissoriet nævnte, indrettes lovgivningen sådan, at de er afskåret fra det – selvfølgelig ikke. Hvad vil man gøre ved dem? Vil man idømme dem frihedsstraf eller tvinge dem til at gå uden for døren og aftale det i porten? Hvad vil man gøre? Jeg har stadig den opfattelse uanset alle de ejendommelige svar, udvalget har fået, at det naturligvis må være de sædvanlige principper på arbejdsmarkedet og den sunde fornuft, der bestemmer.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Der er mange gode grunde til, at det er bedst, at overenskomster indgås ved aftale. En af grundene er, at hvis en overenskomst forlænges ved lov, kan den ikke ændres af parterne, og det er naturligt, for det er klart, at vi ikke kan have et samfund, hvor nogle parter ved aftale kan beslutte, at de vil ændre en lov, som er vedtaget af Folketinget. Det er klart og indlysende, og derfor er hr. Svend Aukens ræsonnement forkert.

Det er lige så klart, at hvis en overenskomst er indgået ved aftale, kan den selvsagt ændres af aftaleparterne, men det er jo desværre ikke det, vi taler om i dag. Det er en overenskomst, der nu bliver indgået ved hjælp af en lov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–5

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes, idet 54 stemte for, 62 imod.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 18 stemte for, 99 imod.

§§ 6–12

vedtoges uden afstemning.